

Zaterdag 18 april 2020.

Aan de gemeente van Hemmen:

Genade zij u en vrede van Hem die is en die was en die komt...!

Het is 9.00 uur. Voor me op tafel staat een enorme grote houten schaal in de vorm van een hand. Het kaartje zit er nog aan. Size: 40x32x7 staat er op in vijf verschillende talen. En ook: *Alleen bestemd voor decoratieve doeleinden. Dit produkt is handgemaakt uit teakhout. Scheuren, oneffenheden en kleurvariaties maken dit product uniek.* Ik heb de schaal in januari voor mijn verjaardag gekregen van mijn broer, altijd al een groot vogelliefhebber, die mij bij het overhandigen van het cadeau zei dat ik het buiten op de tuintafel moest zetten en er dan vogelvoer in moest doen. Of water. Maar ik zette het op mijn bureautafel en deed er mijn verjaardagskaarten in, waar ik nog wekenlang dagelijks naar keek. En dan stelde ik me voor hoe er iemand (waar?) bezig was geweest om die hand uit een stuk hout te snijden, vinger voor vinger, met veel zorg en oog voor detail. Als je goed kijkt, zie je zelfs dat hij (of zij?) z'n best heeft gedaan om de palm van de hand van levenslijnen te voorzien. Zelfs de huidplooien die de overgang naar de verschillende vingerkootjes markeren, zijn in het hout gekerfd: het is echt een levensechte hand.

Ik kon aan het begin van dit jaar nog niet bevroeden dat die schaal een heel andere betekenis voor mij zou krijgen door de coronacrisis waar we ons ondertussen volop in begeven. En waarvan de ernst pas goed tot mij door begon te dringen toen ik na afloop van mijn laatst gehouden kerkdienst door iemand er op geattendeerd werd dat ik beter geen handen meer kon geven bij de uitgang van de kerk. Ik heb het daarna ook niet meer gedaan. Alleen nog handen wassen en afstand houden, dat werd de rode draad waar wij ons allemaal aan vast moeten houden. Geen handen geven: niet bij binnenkomst, niet bij afscheid, niet bij een felicitatie, niet bij een condoleance. Geen hand meer die met tact aanraakt, geen hand meer die het hart troost. Ik vind het moeilijk en tegennatuurlijk, zeker omdat ik van huis uit nogal handengeverig ben opgevoed. Maar ik houd me er strikt aan.

Mijn verjaardagskaarten heb ik van de week weer opgeruimd. De schaal is leeg nu. De hand ligt open. Vogels moeten buiten maar muggen gaan vangen, denk ik bij mezelf, die ga ik niet meer voederen. Volgend jaar misschien weer. Ik kijk nog eens naar de hand. Realiseer me dan: ik heb zèlf voeding nodig. Kruiden brood. Fris water. Woorden van leven. En uiteindelijk een Hand die alle wonden geneest, alle pijn heelt en alle tranen van mijn ogen afwist.

Ik weet nog niet wat ik met de schaal ga doen, maar het kaartje waarop staat dat die 'alleen bestemd is voor decoratieve doeleinden', haal ik er af.

Genade, barmhartigheid en vrede zullen bij ons zijn, van God, de Vader en van Jezus Christus, de Zoon van de Vader, in waarheid en liefde.

Ds. A.E.I. Zaal

P.S.

Gisteren lukte het me niet om een brief aan u te schrijven. Ondanks dat ik een uur eerder was opgestaan dan normaal, bleek het toch heel lastig om het te combineren met mijn werkzaamheden voor de Voorhof. Ik zal dus voorlopig op maandag en vrijdag (als ik in Kesteren ben) even stoppen met het schrijven van de brieven, op de overige dagen ga ik er vooralsnog gewoon mee door.

